

názoru nezabýval již s ostatními námitkami v rekursu uplatňovanými, nebylo než revisnímu rekursu toliko v ten rozum vyhověti, že se napadené usnesení zrušuje a rekursnímu soudu ukládá vydati nové rozhodnutí.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze 17. června 1924 č. j. RI 501/24.

Dr. Josef Beutl.

Exekuční zajištění a vymáhání úrokového nedoplatku jako samostatné pohledávky má jen ten význam, že ztratil-li by tento nedoplatek uplynutím 3 let knihovní pořadí náležející kapitálu, nebyl by dle §u 217 ex. ř. odkázán na zbytek nejvyššího podání nevyčerpaný knihovními břemeny, nýbrž došel by zaplacení ve svém nově nabytém samostatném knihovním pořadí. Ani v knihovním zákoně ani v exekučním řádě není předpisu, podle kterého by zažalování, narovnání a vymáhání úrokového nedoplatku jako samostatné pohledávky (knihovně zapsané) mělo nějaký vliv na účinnost práva zástavního příslušejícího 3letým úrokům a útratám žaloby a exekuce z důvodu jejich povahy jako příslušenství hlavní pohledávky. Příspěvek k §ům 216 odst. 2 a 217 ex. ř.

Soudce první přikázal z rozvrhové podstaty docílené za nemovitost ve vnučené dražbě prodanou Všeobecné záložně v Karlíně pouze přihlášený kapitál 50.000 Kč s vkladním poplatkem a útratami přihlášky a intervence při roku rozvrhovém, nepřikázal naproti tomu touže záložnou v pořadí tohoto kapitálu 50.000 Kč (C 4, 5) částkou 8.000 Kč účtované 3leté úroky a útraty smíru per 820 Kč a poplatek z něho per 102 Kč, pak útraty exekuční z těchto důvodů: Dle ustanovení § 216 č. 4. ex. ř., jest z rozvrhové hmoty přikázati zástavním právem zajištěné pohledávky dle pořadí jich knihovního zápisu. — Nesporným jest, že pod C 9 zajištěná pohledávka 8000 Kč jest totožná s hořejší částkou per 8.000 Kč. — Intabulace těchto 8.000 Kč stala se na základě soudního smíru, vznikla tedy ohledně těchto úroků novací samostatná pohledávka (rozh. z 1. /2. 1894 č. 412) a může tedy dojiti uspokojení v pořadí svého knihovního zápisu, t. j. pod C 9. Pokud se týče v přihlášce účtovaných úroků z prodlení, nemohou tyto přijíti k uspokojení, když nepřichází k uspokojení částka 8.000 Kč co úroky vlastní. — Co se týče útrat smíru per 820 Kč a poplatku z něho per 102 Kč 40 h, pak

útrat exekučních v přihlášce účtovaných (útrat exekučních do dne příklepu), poživají dle ustanovení § 216 posl. odst. ex. ř. jen ony procesní a exekuční útraty stejného pořadí s kapitálem, které vznikly jeho uplatňováním, tedy vymáháním. — Jak exekuční spis prokazuje, vymáhá nyní věřitel pohledávku per 8000 Kč pod C 9 zajištěnou a nepřichází-li tato k uspokojení, nemohou přijíti také k uspokojení útraty titulu, na němž se pohledávka zakládá a útraty exekuční s jejím vymáháním spojené.

Soud II. stolice v y h o v ě l stížnosti Všeobecné záložny v K. a p ř i k á z a l jí také v pořadí kapitálu účtované 8% úroky od 15./12. 1921 do 17./1. 1924, 8% úroky z prodlení a útraty sporu i nepřisouzené útraty exekuční včetně útrat stížnosti z těchto důvodů:

Dle § 216 odst. 2 ex. ř. dlužno přikázati v pořadí knihovně zajištěné pohledávky i úroky, které ze smlouvy příslušejíce nejsou déle tří let přede dnem příklepu zadrželé. Nároku tomu nemůže býti na újmu okolnost, že dotyčné úroky jsou později samostatně vtěleny, neboť kotví pouze ve snaze vymáhajícího věřitele chrániti se proti případnému promlčení úroků včasným domáháním se jich zaplacení, event. i případným knihovním zajištěním, pokud neplyne z povahy věci nebo jinak, že strany novací založiti chtěly závazek nový, a pokud věřitel práva svého z § 216 ex. ř. plynoucího se výslovně při tom nevzdal.

Úmyslu takovému ani žaloba zn. sp. C II 1119/22 ani soudní smír uzavřený dne 12. prosince 1922 nesvědčí a proto odvolání se prvního soudce na rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 1. února 1894 č. 412, — které na jiném základě vydáno bylo — je nepřipadné.

Vymáhaná pohledávka Všeobecné záložny v Karlíně 8.000 Kč sestává právě z úroků, jež nejsou starší tří let od příklepu zpět čítaje, pro něž při kapitále téže vymáhající věřitelky v obnosu 50.000 Kč pod pol. č. 4 a 5 právo zástavní jest knihovně zajištěno.

Když tomu ale tak, pak vymáhající věřitelka má právo účtovat úroky dotyčné i 8% úroky z prodlení, jež rovněž v témže pořadí zajištěny jsou — jako část příslušenství kapitálu v částce 50.000 Kč v pořadí tohoto kapitálu a má zajisté pak i nárok, ježto jde o příslušenství, dle téhož zákonného ustanovení na prisouzení veškerých nákladů na rozepři a exekuci, které vznikly dobýváním jich, poněvadž nehovělo by jistě spravedlnosti, kdyby vymáhající věřitel, jenž dobývá za účelem úspory útrat pouze příslušenství kapitálu, byl na tom hůře, než onen, kdo dobývá zaplacení celého kapitálu.

Důsledkem toho bylo stížnosti úspěch přiznati a přiznati stěžovateli nejen účtované 8% úroky a 8% úroky z prodlení, ale i veškeré žalobní a exekuční náklady až do dne příklepu vzešlé a dosud nepřikázané a rozhodnouti, jak se stalo, a přikázati útraty sporu a exekuční v pořadí kapitálu a poplatek vkladní i útraty stížnosti v pořadí vedlejších závazků do výše 2.000 Kč, při kapitále 50.000 Kč zjištěných na základě a ve smyslu dlužního úpisu ze dne 25. května 1921.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti další zástavní věřitelky, která vyšla pak na prázdno, n e v y h o v ě l.

Důvody: Všeobecná záložna v K. účtovala k rozvrhu nejvyššího podání pohledávku na úrocích a útratách, nikoli jako pohledávku vymáhanou, knihovně samostatným exekučním právem zástavním až po stěžovatelce pojištěnou, nýbrž jako příslušenství kapitálové pohledávky 50.000 Kč, mající pořadí přednější. Účtování takové nepřiči se předpisu § 216 ex. ř., jenž rozeznává mezi takovými pohledávkami vymáhajícího věřitele, jež jsou zástavním právem již pojištěny, a takovými, které jsou pouze vymáhány a ustanovuje, že má býti zaplacená každá podle svého knihovního pořadí, dále, že soudně upravené procesní a exekuční útraty, jakož i úroky, které nejsou starší 3 let, požívají stejné přednosti jako kapitál bez ohledu na to, je-li kapitál exekučně vymáhán čili nic. Není při tom třeba, aby bylo z knihy pozemkové zřejmo, že kapitál byl zažalován a jest exekučně vymáhán, každý následující věřitel musí s takovou možností počítati, i když to není z pozemkové knihy patrné, v tomto případě bylo však zažalování úroků knihovně poznamenáno, a to dokonce v pořadí stěžovatelce předcházejícím.

Ježto není sporu o tom, že částka přiřknutá soudem rekursním vymáhající věřitelce má jako příslušenství její kapitálové pohledávky 50.000 Kč podle smlouvy, knihy pozemkové, §§ 16 a 17 knih. zák. a § 216 ex. ř. přednost před pohledávkou stěžovatelčinou, jde jenom o správnost názoru prvního soudu, že úrokové nedoplatky 8.000 Kč ztratily zažalováním, uzavřením smíru a exekučním jeho vymáháním jako samostatná pohledávka právní povahy příslušenství a staly se samostatnou pohledávkou obmezenou na své vlastní pozdější pořadí. Názoru tomu nelze přisvědčiti. Smír ze dne 12./12. 1922 jest svojí podstatou pouhým uznáním zažalované úrokové pohledávky za účelem umožnění exekuce, nebyl tedy novací (§ 1378 obč. zák.) a nemohl míti za následek ztrátu práva zástavního. Podle § 1390 obč. zák. zůstalo zástavní právo váznoucí pro spor-

nou pohledávku v platnosti i po ujednání smíru. Nevzdala-li se Všeobecná záložna v K. zástavního práva smírem, tím méně se ho vzdala exekucním vymáháním, třebaš při tom neuvedla, že vymáhaná pohledávka jest příslušenstvím kapitálu 50.000 Kč. I kdyby bylo možno předpokládati takovou její vůli, bylo by k její závaznosti třeba i srovnalého projevu vůle druhé strany, o kterém není řeči.

Ke konci svého rozhodnutí připojuje nejv. soud další úvahu, jež obsažena jest v n a d p i s u praktického případu tuto uveřejněného.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. května 1924 R I 343/24.

R. v. z. s. Dr. G.

Rozdíly mezi vyjevovací přísahou exekucního řádu (§ 47 ex. ř.) a vyjevovacími přísahami v konkursním a vyrovnávacím řízení (§ 100 konk. ř. 2, 38 vyrovn. ř.).

Návrhu okresní nemocenské pokladny v Ch. proti dlužníku F. T. na přísežné udání jmění pro dlužné příspěvky nemocenské okresní soud vyhověl, zemský soud civilní jako soud rekursní však k podané stížnosti návrh ten zamítnul a to z těchto důvodů:

Soud rekursní sdílí právní názor stěžovatelův, že přísaha manifestační ať v konkursu dle § 100 k. ř., ať ve vyrovnávacím řízení dle §§ 2 a 38 vyr. ř. vykonaná, kryje se co do účelu a výsledku s vyjevovací přísahou dle § 47 ex. ř.

Nelze tedy v tomto případě, když je zjištěno, že povinná strana v řízení vyrovnávacím, u zemského soudu civilního v Praze pod č. j. Sa 162/22 vedeném, vykonala dne 17. února 1923 přísahu vyjevovací dle § 38 vyr. řádu, ukládati jí opětně složení přísahy vyjevovací dle § 47 ex. ř. v řízení exekucním, není-li tu osvědčeno dle § 49 ex. ř., že dlužník nabyt nového jmění. Nabytí nového jmění dlužníkem nebylo však vymáhající stranou ani tvrzeno a tím méně osvědčeno.

Dovolací stížností vymáhající strany nejvyšší soud vyhověl a usnesení soudu první stolice obnovil, při čemž připojil tyto důvody:

Vyjevovací přísaha dle §§ 2 a 38 vyrovnávacího řádu, zrovna tak jako přísaha dle § 100 konk. řádu a přísaha dle § 47 ex. ř., neslouží k důkazním účelům, a to jest také jejich společnou vlastností s přísahou čl. 42 uvoz. zák. k c. ř. s., kterážto jest však splněním soukromoprávní povinnosti k udání jmění